

Egy nap ugyanis gyanútlanul rányitottam a fürdőszobában éppen önfeledten zuhanyozó apámra, és a hirtelen elém táruló látványtól azt hittem, hogy az indigókék linóleumpadlóba gyökerezett talpam alatt megnyílik a Jerikó utcai házgyári panel az alattunk sorakozó mind a kilenc emeletével együtt. És akkor én egyszerűen úgy megvilágosodtam, hogy olvasni lehetett volna a fejem mellett még a holdvilágtalan mélysötét éjszakában is. Értettem már végre, hogy miért is mondja minden boldog-boldogtalan rám, hogy *nahát, kiköpött a Sanyi*, meg, hogy *tiszta apja lánya!* Szívszakadva rohantam ki anyámhoz a konyhába, hogy *hogyan hazudhatott nekem akkorát, hogy ő szült engem, mikor épp most láttam a saját szememmel, hogy apukának a hasán keresztbe akkora vágás van, amilyen neki egyáltalán nincs!* Szegény anyám mit nem adott volna egy jó vaskos császármetszéses hegért abban a pillanatban, de nemhogy császármetszést, de még egy kiadósabb náthát sem tudott felmutatni egész addigi életében. Ellenben apámmal, aki legmerészebb álmait is túlszárnyalva a szép cirkalmasan kivarrt veseműtét hegének köszönhetően e pillanatban akarátán kívül is az egyetlen ősi női privilégium birtokába jutott, ha csak bizonytalanul rövid időre is. Apám a konyhai nagyjelenet közepette elpárásodott tekintettel

ölelt magához, hogy hát igen, tulajdonképpen igaz is, hogy ő az én szülőapám, ha nem is a szó szoros értelmében véve, és erre anyámmal együtt kínjukban úgy elkezdtek röhögni, hogy alig bírták abbahagyni. Magyarázhatott nekem már akkor bármit szegény anyám, ő mindenképpen hazugságban maradt, és arra én valamiért rettenetesen érzékeny voltam világéletemben. Anyám meg újra elsüthette magában örökérvényű jelmondatát, a fakanál nyelét szorongatva a lábában fortyogó borsófőzelék felett, hogy lám-lám, a pokolba vezető út is jószándékkal van kikövezeve.

Nemrég egy hétvégi családi ebéd alkalmával aztán a szüleimnek szegeztem az engem már régóta furdaló kérdést, de ők csak tanácstalanul vonogatták a vállukat, amikor a nővérem mondta, hogy a padlón még megvannak az óvodai tornaszákjaink, amibe monogrammal együtt a jeleink is bele vannak hímezve. Előkotortuk őket. Az egyikén liba volt, a másikon cseresznye. Végül is lehet, hogy mégiscsak van valami abban az internetes fórumon olvasott megállapításban, bár itt most egyáltalán nem a nővéremre meg a libára gondolok. Hanem hogy a cseresznye tényleg, még mindig csuda jó dolog. Az a fránya cseresznyemag meg végül is bármikor cigányútra tévedhet.

SZAUER ÁGOSTON

Gondolat

*Itt támadt, kint, a fák alatt,
erősnek tűnt a fókusza,
mint lámpakör, lassan haladt,
s a körvonala már kusza,*

*bolyong, lebben a szobába,
éteri csak, mint a lélek,
szétterjed, foszlik, hiába
megmaradási törvények...*

*Csak árnyék lenne, árnyalat,
ha teremtmény, ha sorsa van!
Megbújhatna egy tárgy alatt,
de elenyészik nyomtalan.*

Ideál

*Az asztalt szépen lesöpörték.
Mély tál karikás porcelánja,
rajta hellászi pásztorlányka,
és benne hűvösen a körték.*

*Nem állíthatsz még egyszer olyat.
Lehetne még így odatéve,
ennél is hibátlanabb képe,
majd párlata lesz, a gondolat.*